

danste Kreaturhandlere, at disse Indskrænkninger ere gjorte. Naar der gives Leilighed til at tilveiebringe Lettelser i denne Henseende, ville de siebliffelig ske, og jeg tør forsikre det ærede Medlem om, at Indenrigsministeriet har havt ikke faa Banfkeligheder ved Forhandlingen med de store brittanniske Autoriteter for at faae Sagen ordnet paa den Maade, hvorpaa den nu er ordnet. Naar det ærede Medlem ønskede, at de Kreaturstalbe, som ønskes byggede ved Vandrup, skulde henlægges til Lunderstov, maa jeg henlede hans Opmærksomhed paa, at det kunde synes for den udenfor Staaende, den, som ikke er inde i Detaillen, at det ene Sted kunde vælges ligesaa godt som det andet. Men det ærede Medlem maa føle sig forvisset om, at, naar man er skreden til at begjære dette større Beløb til Kreaturstalbe ved Vandrup, er det, fordi Driften og Udvejlingen mellem de fiesvigiske og holsteniske Jernbaner gjøre det nødvendigt, at Kreaturstalbedene anlægges ved Vandrup. Det er altsaa ikke et vilkaarligt valgt Punkt, men et Punkt, der er valgt af Hensyn til hele Driftens Lær og til den Forbindelse, der findes Sted mellem de danske og de fiesvigiske og holsteniske Baner. — Det ærede Medlem stillede en Forespørgsel med Hensyn til, hvilket Punkt Fiskerikommissionens Arbejder vare komne til, og jeg tør da udtale, at Fiskerikommissionen har afleveret sin Betænkning, og den har saaledes afsluttet den Side af Arbejdet, som fra den er begjæret. Men jeg tør ikke love det ærede Medlem eller andre ærede Medlemmer, der maatte interessere sig særlig for denne Sag, at en virkelig vel overveiet Fiskerilov, som jeg i alle Henseender vilde anse for forsvaerlig at forelægge for det høie Thing, kan blive færdig i denne Sektion. Den er imidlertid taget under Behandling, og i alt Fald vil den blive forelagt for den næste sammmentrædende Rigsdag. Og jeg vil derhos udtale, at et saadant større Arbejde forekommer det mig aldrig heldigt at forelægge paa et fent Stadium af Sektionen, thi det kræver en moden Overveielse fra begge Rigsdagens Afdelingers Side og bør derfor forelægges paa et saadant Stadium, at en tilstrækkelig lang Tid til Overveielse i den Henseende er til Stede. — Det ærede Medlem for Odense Amts 1ste Valgkreds (Octavius Hansen) bebrejdede Indenrigsministeren en Feil i den Maade, paa hvilken Tilskudet til Expropriationen af de Sidebaner, som understøttes af Staten, er opført her paa Finantslovsforlaget. Nu er det jo ikke behageligt at skulle indrømme, at en saadan Feil er til Stede, og naar jeg derfor har taget Ordet, er det kun for at oplyse, at en saadan Feil ingenlunde finder Sted. Det ærede Medlem — ja, jeg tror, at det ærede Medlem selv var Ordfører for den Lov, som i sin Tid udkom, under 23de Mai 1873 — vil vide, at denne Sag ordnedes saaledes, at Bestemmelsen om Tilskud indeholdes i Lovens § 2, hvor der ogsaa blev taget Bestemmelse om, at man skulde fordele

Tilskudet af 40,000 Rbd. pr. Mil paa 3 Aar, og saa siges der dernæst om Expropriationen i § 3: „Med Hensyn til Expropriationen til de i § 1 nævnte Baner kommer Lovens af 10de Marts 1861 § 5, 1ste Led til Anvendelse“. Her er ikke Tale om nogen Feil; kunne virkelig disse Sidebaner bringes saa vidt, at man kan foretage hele Expropriationen i Aar, saa vil der fra Statskassens Side Intet kunne være til Hinder for, at Vedkommende kunne faae den fulde Expropriationssum udbetalt. Der er ikke med Hensyn hertil gjort nogensomhelst Indskrænkning eller Fordeling paa de forskjellige Aar. Dette Beløb bliver udbetalt Vedkommende, hvis Jord man har taget, naar man kræver det. Det vilde ubetinget være en mærkværdig Ordning, naar man vilde stille sig saaledes, at man kunde tage Vedkommendes Jord fra ham og give ham en Anvisning paa i sin Tid at faae Expropriationsbeløbet. Naar Staten har taget dette Spørgsmaal i sin Haand paa en bestemt Maade, saaledes at Statskassen udbetaler hele Expropriationsbeløbet og derefter fordele den ene Halvdel i en længere Aarrække paa de vedkommende Egne, kan der fornuftigvis ikke være Tale om, at slaa dette Beløb sammen med det øvrige Tilskud og fordele det paa tre Aar. Hvad der passer paa det One, passer ikke paa det Andet, thi med Hensyn til Expropriationen skylder man Pengene i det Dieblit man tager Jorden.

Clasager: Jeg ønskede blot, før Forhandlingen sluttes, at spørge den Udtalelse, som vi igaar hørte af det ærede Medlem for Weile Amts 4de Valgkreds (S. Sorgen), nemlig angaaende den paatænkte daglige Postforbindelse mellem Weile og Varde. Jeg kan fuldkommen samstemme i det ærede Medlems Ønske om, at der istedetfor den daglige Postforbindelse mellem Weile og Varde maatte oprettes en i det Mindste 3 Gange ugenlig Postforbindelse mellem Weile og Larm. Jeg tror, at dette vilde være af Interesse for en Del af Befolkningen inde i Landet, der har temmelig langt til alle Sider. Postlinien fra Weile til Varde falder noget nærmere den sydjydske Overbane, hvorimod Linien fra Weile til Larm vil komme et Par Mil nordligere, ja endogsaa det vestlige Endepunkt, nemlig Larm, 4 Mil nordligere. Larm er nemlig beliggende midt imellem Ringkjøbing og Varde ved Hovedlandveien mellem disse Byer, og der vil ogsaa blive en Jernbanestation der, naar den saa længselsfuldt imødesete Fuldvendelse af den vestjydske Bane finder Sted. Jeg kan nok tænke mig, at det maaske vil være lidt lettere at ordne Landpostforbindelsen omkring i Landdistrikterne, naar Postgangen blev daglig imellem Weile og Varde; men jeg haaber, at det dog ikke vil være forbundet med uoverkommelige Banfkeligheder at ordne i det Mindste en 3 Gange ugenlig Postforbindelse mellem Weile og Larm, istedetfor Postforbindelsen